

IN MEMORIAM JOSKA MAZERA

miercuri, 30 mai 2012

{xtypo_quote}Za spomen i za vije no sje anje na ovjeka koji je svojevremeno kulturno bio aktivan u Karaševu.

3 dlge = Dobar dan, pajto!, rije i su Joške Mazere{/xtypo_quote}

Smrt ne prašta i ne pita nikoga ništa. Dolazi uvijek kada želi i iznenada. Tako je 13. ožujka 2012. godine stigla tužna vijest da nas je Joška Mazera napustio s ovoga svijeta. Rodom se “tegli” iz Klokoti a, ro en u Karaševu 31. sije nja 1945. godine na broju 541 i nikada više nije napustio Karaševo do svoje smrti. Bio je dobar ovjek i vesele prirode koji se nije volio sva ati ni sa kime. Odrastao je u Karaševu, to nije u Kurja ici, a dane svog djetinstva provodio s pajtom Petram inkulam (Mezdrilaš) s kojim se najviše družio i smišljao svakojakve dje arske vragolarije. Tako, s punih 17 godina se Joška zaposlio u ri i ku “fabriku” kao elektri ar, te je s pajtom P. inkulam zajedno, osmislio prvi telefon u selu. Poznavao je sve što zna i elektri ka. Donesal je iz “fabrike” neki šik od bobine i neke karkase pa su tako to pružili i povezali kablove preko nekih šljiva od Joškinog doma do Petrovog doma i zapo eli njih dvojica tako razgovarati. Skupa su izmislili i kako da se govore kada su ovce pazili, jedan na jednom brdu, a drugi na drugoj “oki”, pa su tako nabavili “fi ke”(zviždaljke) i izmislili vlastiti morseov kod. Dogovorili su zna-kove, 3 dlge fi ke zna ile su «dobar dan, pajto!». Joška je imao njema ki sat Ruxla, pa je Petru fi kom prenosio informaciju koliko su sata jer ovaj nije imao sat; jedna dlga je zna ila da je to no puni sat, a jedna dlga i jedna kratka zna ilo je da je polak od punog sata, na primjer 13,30.

Joška je bio uklju en i u kulturni rad po etkom 70-tih godina pod vodstvom prof. Milje Radana, današnjeg predsjednika ZHR-a, koji je tada bio direktor Doma kulture iz Karaševa i organizirao mnogobroj-ne kulturne predstave karaševskog umjetni kog društva. U tim predstavama djelovao je i Joška s raznim veselim to kama i šalama, zajedno s pokojnim Đur am ervenjakam i pokojnim Martinam Ba unom. Bili su uveni šaljiv ine na spektaklima. U po etku su išli i pomagali, nosili su vodu u cirkusu u Ri ici, samo da ih puste unutra. Tamo su se inspirirali na po etku, a kasnije su i sami osmišljali vlastite originalne to ke s kojima su uveseljavali publiku i narod iz Karaševa ali i šire.

Joška ostaje u Karaševu jedan od onih talenta koji je stavio sebi zadatak zabavljati i distrirati publiku. Živio je za šale i u šalama. Šaljivi momenti izvo eni su izme u igra i popjevka po raznim nastupima. Tako e ostati u sje anju doga aj i nastup KUD-a iz Karaševa u Sokolovcu kada je jedan gledatelj za vrijeme predstave pjesama i igara zaspao, te kad su na red došle šale i je Joška javnuo, ovaj zaspali je sko io sa stolice i uplašeno na glas viknu: “Bogamu šta se ovde doga a”, a itava publika eksplodirala je u nevi eni smijeh od tog zaspalog gledatelja. Tako nas je Joška godinama nasmijavao. Najpoznatiji monolozi i scenski komadi trojice prijatelja bila su “Zubar” i “Pardon”.

Joška je svirao i gitaru, a u ono vrijeme imao je i “mini staciju od 15 wata” s 3 mikrofona i elektri nu gitaru. Išao je i po svadbama kao gitarist s uvenom formacijom sastavljenom od Petra Tincula (klanet), Đur a ervenjaka (akordion), Milje Đurase (akordion), Milje Bogdana (akordion), Petra Todora - Mezner (lafta primaš), Konstantina Munteanua - Koši (lafta primaš), Đur a Bajke (bronka kontrabas) i solisti Marta Baika i Mikola Paun.Joškin najbolji prijatelj, Petar inkul Mezdrilaš, 1971. godine, kao vokal-ni solist, osvaja prvo mjesto na 1. Festivalu Hercules 71 u Herculanu, reprezentiraju i cijelu županiju Karaš-Severin postavši dika našeg sela. Dobiva kao nagradu od tadašnjeg direktora Casa de Cultura iz Ri ice, Boldea Velisco, krasan dekor koji i dan danas visi na sceni u “Caminu” iz Karaševa, ukrašavaju i godinama naš Dom kulture. KUD je tada djelovao kao jedna velika obitelj i mnogi su brakovi iz njega pronikli, a kulturni život je bio u cvatu.

Osim toga, Joška je bio i ope-rator filma u cinematografu iz Karaševa i ne samo, kontrolirao je cijelu našu okolicu sve do Bazovi a, po evši s tim radom koncem 70-tih godina pa sve do pada komunizma. Pred sam kraj života, ve duže vrijeme se Joška povukao iz kulturnog rada, što je i shvatljivo. Njegov najve i životni hoby bio je ribolov i na tome mu i ja osobno mogu zahvaliti što me nau io loviti ribu. To je bio naš Joška. Neka mu Bog oprost i grijehe i neka mu zemlja bude laka!

Slobodan Ghera